

MÉREGTELENÍTŐ

2022.08.szám

KEDVES OLVASÓ!

Szeretnénk ebben az újságban reménykeltő, vidám hangú írásokat közölni. Az elmúlt hónapokban az Élet írta a lapunkat, csak kiragadtunk a mindennapi eseményekből minket érintő, fontos képeket.

Most azonban Ünnepe van, még ha nehéz, súlyos esemény teszi is kissé komorabbá az ünnepi színeket. A háború még csak a szomszédunkban zajlik, de hatással van a mi életünkre is. Ez a komor színek okozója. Az Ünnepe a múltból ezer évvel előbből felénk intő, ránk tekintő nagy királyunk Ünnepe. A hazát szilárd alapokra helyező, a nép számára törvényeket adó Szent István király Ünnepe. Aki tudott egyszerre jelenben és jövőbe látóan megalapozni egy hazát, egy nemzetet. S a Jövön az Örök Életet is értjük, hiszen az oda vezető biztos útra állította lábunkat. Szoktunk beszélni a történelem és az évszázadok nagy viharairól. Bizony megrengették már jó néhányszor ezt a hazát, meg is csonkították, óriási fájdalmakat okozva mind a mai napig. Talán ezért tesszük mindig látványossá, színessé és vidámmá ezt a napot – mintegy magunknak is bizonyítva, hogy „Él nemzet e hazán!” Valamiképpen átsugárzik Jézus jövendölése az Egyházzal a mi történelmünkre is, hogy a pokol kapui nem vesznek erőt rajta, amíg hűségesek vagyunk nagy Királyunk szelleméhez!

Reményik Sándor: Amit az élettől akarok

Remélni jót és alkotni szépet
Boldognak látni minden népet.
Megetetni az összes éhezőt
Virággal ültetni be a tar mezőt.
És meglocsolni a sivatagot
Ez — mit az élettől akarok.

Békében nevelni sok gyermeket
S ne legyen rémíztő a rengeteg.
Fény gyúljon fel az agyokban
S az ember ne éljen akaratlan.
Csak az örömök legyenek
nagyok.
Ez — mit az élettől akarok.

Emlékezni arra mi régen volt
Becsülve tisztelni az öregkort.
Mert tapasztalás tanít jövőt

És erős oltalmazhat serdülőt.
Hogy városokat ne fedjen el homok.
Ez — mit az élettől akarok.

A vérnek legyen végre értéke
S nem kérdezve, hogy kérték-e.
Csak adni magadból őszintén
Hogy kísérjen a tudás, a fény.
S a gyermekek legyenek boldogok.
Ez — mit az élettől akarok.

Kérem, legyen mindennap ünnep
Hol könnyet nem a fájdalmak
szülnek.

Legyen hit, megértés, szeretet, béke
Hisz az életnek van valódi értéke.
Így büszke lehetek, hogy ember
vagyok
Ez — mit az élettől akarok.

"Mielőtt hívsz, válaszolok." (Ézsaiás 65:24)

Egy Afrikában dolgozó orvos által sok éve írt vallomás.

Egyik este keményen dolgoztam, hogy segítsék egy anyának a szülészetén, de hiába, semmit sem tehattünk, meghalt; egy pici, koraszülött babát és egy síró kétéves kislányt hagyott árván. Nehezen tarthattuk életben a babát, mivel akkoriban nem volt inkubátorunk (nem volt áramunk inkubátor működtetéséhez). Különleges etetési lehetőségeink sem voltak.

Bár az Egyenlítőn laktunk, az éjszakák gyakran hűvösek voltak. Az egyik szülésznő elment a dobozért, ami ilyen babáknak volt, és a pamutgyapjúért, amibe a babát becsomagolják.

Egy másik elment tüzet szítani és megtölteni egy melegvizes palackot. Rövidesen szomorúan jött vissza, hogy elmondja, a palack a megtöltése közben szétrepedt (a gumi könnyen elpusztul a trópusi éghajlaton). "És ez az utolsó melegvizes palackunk!" kiáltotta. Ahogy Nyugaton a kiömlött tej miatt, így Közép-Afrikában a szétrepedt vizes palackok miatt sem érdemes sírni. Nem fákön nőnek, és az erdei ösvényeken nincsenek drogériák.

"Rendben", mondtam, "helyezd a babát a tűz közelébe, amennyire csak tudod, és aludj a baba és az ajtó között, hogy ne legyen huzat. A te dolgod, hogy melegen tartsd a babát. "

A következő délnben, ahogy a legtöbb napon, imádkozni mentem néhány árvaházi gyerekekkel, akik úgy döntöttek, hogy összegyűlnek velem. Különböző imaszándékokat javasoltam a fiataloknak, és meséltem nekik a pici babáról. Elmagyaráztam a problémánkat a baba melegen tartásával kapcsolatban, megemlítve a meleg vizes palackot, és hogy a baba könnyen belehalhat, ha megfázik. Elmondtam nekik a kétéves nővérét is, aki sírt, mert meghalt az anyja.

Imaidőben egy tízéves kislány, Ruth, afrikai gyermekeink szokásos egyszerű tömörségével imádkozott. „Kérlek, Istenem ” imádkozott, „Küldj nekünk ma egy melegvizes palackot. Holnap nem lesz jó, Istenem, mert a baba halott lesz, ezért kérlek, küldd el ma délután. ”

Miközben magamban csodálkoztam az ima merészségén, hozzátette: „És küldenél egy babát a kislánynak, hogy tudja, tényleg szereted őt? ”

Mint gyakran a gyermekimák, engem is helyre tettek. Mondhatnám rá őszintén, hogy "Ámen? " Egyszerűen nem hittem, hogy Isten képes erre.

Ó igen, tudom, hogy Ő mindent megtehet, a Biblia is ezt mondja. De azért vannak határok, nem? Isten csak úgy tudna válaszolni erre a bizonyos imára, ha küld nekem egy csomagot a szülőföldről. Majdnem négy éve voltam Afrikában, és soha, de soha nem kaptam otthonról csomagot. Egyébként, ha valaki küldene nekem csomagot, ki tenne bele meleg vizes palackot? Az Egyenlítőn éltem!

Délután, miközben a nővérképző iskolában tanítottam, üzenetet küldtek, hogy egy autó áll a bejárati ajtó előtt. Mire hazaértem, a kocsit már elment, de ott állt a verandán egy nagy, 22 fontos csomag. Éreztem, hogy könnyek

szúrják a szememet. Egyedül nem akartam kinyitni a csomagot, így elküldtem az árvaházi gyerekekért. Együtt húztuk le a zsinórt, óvatosan kioldva minden csomót. Összehajtogattuk a papírt, ügyelve arra, hogy ne tépjük el indokolatlanul. Egyre nagyobb volt az izgalom. A nagy kartondobozra mintegy harminc-negyven szempár fókuszált.

Felülről élénk színű, kötött ruhadarabokat emeltem ki. Csillogtak a szemeim, ahogy kiadtam őket. Aztán ott voltak a kötött kötszerek a leprás betegeknek, és a gyerekek kicsit unatkoztak. Aztán jött egy doboz, vegyesen mazsola és szultánkenyér, amiből egy adag zsömle lehet a hétvégére.

Aztán, ahogy újra belenyúltam, a kezem érezte tényleg lehet?

Megragadtam és kihúztam. Igen, egy vadonatúj, gumi meleg vizes palack. Sírtam. Nem kértem Istent, hogy küldje el, nem hittem igazán, hogy képes rá. Ruth a gyerekek első sorában ült. Előre sietett, felkiáltva: „Ha Isten küldte az üveget, akkor biztos a babát is elküldte!”

A doboz aljára kotorva elővette a kis, gyönyörűen öltözött babát. Ragyogott a szeme! Soha nem kételkedett! Rám nézett, és megkérdezte: „Mehetek veled, és odaadhatom ezt a babát annak a kislánynak, hogy tudja, Jézus tényleg szereti őt?”

"Természetesen" válaszoltam!

Az a csomag öt teljes hónapig volt úton, amit a volt vasárnapi iskolai osztályom pakolt össze, amelynek vezetője meghallotta és engedelmeskedett Isten azon utasításának, hogy forró vizes palackot küldjön az egyenlítőre. És egy lány egy ismeretlen afrikai gyermeknek beletett egy babát öt hónappal korábban, válaszul egy tízéves hívő imájára, hogy megérkezzen "aznap délután."

Amikor ezt megkapod, mondj el egy imát! Csak ennyit kérek. Aztán küldd tovább annak, akinek akarod - de küldd tovább!

Az ima az egyik legjobb ingyen ajándék, amit kapunk. Költség nincs, de sok jutalom. Bízunk továbbra is teljes szívvel Benne. Milyen hűséges az Isten!!!

U.i.: Amikor ezt az írást elolvastam, órákig ott zsongott bennem, hogy milyen hűséges az Isten. Közben mentem az utcán, egy lámpás átjárónál a zöld jelzésnél a zebrán, ahol naponta áthaladok, egyetlen pillanatra megálltak a lábaim, aztán léptem, s akkor egy balra kanyarodó motoros, abszolút szabálytalanul levágva a kanyart elszáguldott mellettem, tényleg egyetlen hajszálon múlt, hogy nem gázolt el. Azon a pillanaton múlt, amikor megálltak a lábaim. De nem gázolt el!

Kissé nyakatekert ókori bölcsesség

...Tertullianus felhasznál egy, a lehetetlenségre alapuló retorikai bizonyítást. „Isten Fia keresztre feszítetett: nem szégyen, hiszen szégyellni való. Isten Fia meghalt: teljességgel hihető, mivel képtelenség. Eltemették és feltámadt: bizonyos, mert lehetetlen” (De carne Christi 5.4).”

A filozófiailag kiválóan képzett Tertullianus valójában egy Arisztotelész által is említett érvet alkalmaz. A görög filozófus a retorikai bizonyítások egyik fajtájaként ismerteti azt az érvelést, amely szerint minél valószínűtlenebb egy esemény, annál kevésbé valószínű, hogy bárki is higgyen a megtörténtében, hacsak nem szól mellette valamilyen sajátos bizonyíték. „Egy másik érvet a megtörténni látszó, hihetetlen eseményekből merítünk: senki sem hitte volna el, ha nem történt volna meg. Sőt annál inkább igaz lehet, mert az ember abban hisz, amit létezőnek vagy valószínűnek tart, ami tehát hihetetlen és nem valószínű, lehet igaz” (Rétorika 2.23. 1400).

Tertullianus szerint Krisztus feltámadása ilyen teljességgel valószínűtlen esemény volt. Az a tény azonban, hogy az apostolok erről a valószínűtlen eseményről mégis úgy tudósítanak, mint ami valóban megtörtént, hihetővé teszi. Nem azért hisszük, mert képtelenség, hanem azért, mert éppen a képtelenség melletti kitartó tanúskodás valószínűsíti azt, hogy igaz.

Quintus Septimius Florens Tertullianus

000

Hajnal Gábor: Ragyogás

Csak állsz... A hajnal aranyfolyamából
kikél a nap és eged peremét
átlépi lassan, fénylő reszketése
már küldi hozzád édes melegét.

Csak állsz; a nap, mint csodás tűzmadár fenn
– hogy lélekzed szinte elakad –
egyetlen szárnycsapással most felröppen
a láthatár fölé, és kiszakad

melledből a felujjongó kiáltás
és megfordulsz, mert tovább nem bírod
a fényt, amely megtölt most csordulásig,
és bolond örömdben szólítod

a dombokat, hol gyenge hóvirágok
mosollyal ébrednek s a piros ég
oly boldogsággal fogadja a reggelt,
hogy ragyog tőle az egész vidék.

Én lelkem, mit csinálsz e nagy tavaszban,
mely végre hozzád is most beköszönt?!
Káprázva nézel, alig bírod terhét
az örömnak, mely hirtelen elönt.

OOO

Szabó Lőrinc: Nyár

Nézd csak, bolondul, karikázva
hogy összecsap az a két sárga
lepke! hogy kezd tündéri táncba!

hogy gyúrja egymást, hogy forog!
Négy szárnyuk százfelé lobog,
pedig egyhelyben kavarog.

Csókolóznak? vagy marakodnak?
Most hirtelen egybefogóznak,
s nyílegyenest fölfurakodnak.

föl, föl, föl, ingó, lebegő
tornyot húzva, mely repdeső
útjuk nyomában égbe nő,

függőlegesen rakéta: már a
bükk magasában, már a nyárfa
csúcsánál járnak: már a drága

túlvilágban szikráznak a
kék örületben, ahova
csak a szerelem mámora

vagy az se emel! Ott repülnek!
Ott! Hol? Fény! Látod? Tovatűntek...
Magukkal vitték a szemünket!

Kedves Olvasó! Ha idős emberek vannak körülötted, akkor ezért olvasd figyelmesen az alábbi írást – recept a megértésükre. Ha pedig csak édes kisgyerekekkel foglalkozol, azért Te is az öregedés felé haladsz. A cikk sok bölcsességgel segít saját jó felkészülésedben. A Magyar Kurír jul.24. számában megjelent cikk szerzője, Kőrössy László, Somogyiné Petik Krisztina pszichológussal, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanárával beszélgetett, akit a nagyszülők és idősek világnapja (július 24.) apropóján kérdezett.

Tudjunk szépen megöregedni

Az időskor értékei és kihívásai a pszichológia szemszögéből

– Nem szeretnénk megöregedni. Ennek egyik oka a fiatalságkultusz, ami azt jelzi, hogy eltűnt az élet spirituális perspektívája. Horváth-Szabó Katalin, a pszichológiai tudományok doktora, a téma szakértője sok gondolatát idézem itt fel. Szerinte a közgondolkodás és a kereskedelem a fiatalság kultuszát hirdeti. Mivel nem szeretnénk megöregedni, stratégiákat alkalmazunk az idősödés – illetve annak tudata – elkerülésére: tagadjuk az életkorunkat, igyekszünk fenntartani a fiatalság látszatát, s az eredmény a pszichológiai értelemben vett kudarc lesz.

– Ha nem akarunk ebbe a zsákutcába jutni, akkor tudatosítanunk kellene az időskor értékeit. Melyek ezek?

– A fejlődéslélektan kutatói a spirituális tanítókkal egybehangozóan azt állítják, hogy **a személyiség kiteljesedése nem lehetséges fiatal korban**, ehhez valamennyi életszakaszra szükségünk van. Minden életkor értékes.

– S ezt a megállapításukat mivel támasztják alá?

– A tapasztalatok azt mutatják, hogy **a fiatal embert rendszerint lekötik a sürgető életfeladatok: kifelé forduló életet él**, építi az identitását, pénzt keres, alkalmazkodik az élet követelményeihez, vagy lóg az interneten, nincs ideje spirituális kérdésekre. Az igazság az, hogy a **gondolkodása még nem érett meg az átfogó igazságok megsejtésére, látásmódját a „fekete-fehér, igen-nem” séma határozza meg**. A fiatal még nem éli a teljes személyiségét, mély és igazi énje a háttérbe szorítva rejtőzik. Mindeközben Isten is jelen van az életében, várja, hogy kapcsolatba léphessen vele, és a személyisége vele együtt teljesebben ki.

– Mit mond a pszichológia az időskor értékeiről?

– Ebben az életkorban csökken a felelősség, kevesebb az előírt feladat és az előírt viselkedésmód. Ez pedig valamiféle szabadságot ad az embernek. ...Ilyenkor már nagyobb a lehetőség a szociális maszkok levetésére, az elvárásoktól való függetlenedésre, a spontaneitásra és az egyén önmagává válásának formálására, megélésére. Az idősödő ember ezáltal alkalmassá válik arra, hogy kiteljesítse a személyiségét, azaz megélje annak összes aspektusát, és az élet végső kérdéseivel is foglalkozzon. Érzékenysége

fokozódik, teljesen elfogadja a belső érzéseit és a többi embert is. Egyre inkább értékeli a mély kapcsolatokat.

Az önelfogadás bázisát az adja, hogy a személy mélységében érti meg saját magát, és kedvező attitűddel fordul önmaga vagy a helyzete felé. Morális átalakulás is bekövetkezik: a kielégülés keresése helyett az értékek irányába történik elmozdulás a döntési helyzetekben.

– Említette a végső kérdéseket. Hogyan változik a világnézet, a hit megélése az életkor előrehaladtával?

– Az élet végső igazságainak befogadásához úgynevezett posztformális gondolkodásra van szükség... Ez egy dialektikus szemléletmód, amely a teljes igazságot az ellentétekben találja meg. A fiatalok többsége még nem képes erre, mert a komplex problémák kezelésében a bizonyosságot és az egyetlen helyes választ keresi. Az idősebb ember azonban belátja, hogy számos problémának nincs egyetlen megoldása, hanem minden megoldás lehet jó és rossz is egy időben, attól függően, hogy milyen szempontból értékeljük. Ez a bölcsesség egyik kritériuma.

Ami a hit fejlődését illeti, a kutatók szerint az ember az élet középső szakaszától kezdve válik éretté arra, hogy egyfajta „összekapcsoló hittel” lássa a világot. Ez azt jelenti, hogy tudatában van a világ paradoxonjainak, de a látszólagos ellentmondásokban rejtőző igazságnak is, és kísérletet tesz arra, hogy egyesítse az elméjében és a tapasztalatokban található ellentéteket...

– Szépen megöregedni... A cseppet sem ideális hétköznapiakban tehetünk valamit azért, hogy idős emberként béke költözhessen a lelkünkbe?

– **A sikeres (szép) öregedés fiatal korban kezdődik egy tartalmas élet vállalásával, melyben nekiveselkedünk az életfeladatoknak, hajlandók vagyunk arra, hogy elkötelezödjünk, és önmagunk helyett mások vagy értékes ügyek, feladatok szolgálatára szegödjünk.**

A „sikeres fiatalság” megélése azonban a kultúránkban manapság nehézségekbe ütközik. Egyre többeket érint az elhúzódó felnőtté válás jelensége: nem tudnak leválni a szülőkről, nem tudnak elköteleződni egy hivatás és egy társ mellett, megrekednek egy késő serdülőkori pszichológiai állapotban. Elkésnek a felnőttkori életfeladatokkal, és időskorukból visszatekintve valószínűleg rengeteg hiányt látnak majd, ami elkeserítő lesz.

A szép megöregedés, avagy az ÉN integritása Erik H. Erikson fejlődépszichológus szerint három dolgot jelent: - egyrészt megbizonyosodást arról, hogy a személyes életnek értelme, rendszere és rendje van, - másrészt a megértését annak, hogy az önmagát meghaladó szeretet az, amelyen keresztül a világ rendje és a spiritualitás megvalósul, - harmadrészt pedig önmagunk, életünk és múltunk teljes elfogadását.

Ha mindez nem sikerül, Erikson akkor is lehetőséget lát arra, hogy az életnek értelmet adó vallásosságon keresztül, a múlt megbocsátásával és egy új élet

elkezdésével a korábbi feladataikat sikertelenül megoldók is eljuthassanak az integritás elérésére.

– Milyen gyakorlati lépéseket javasol az én integritásának eléréséhez?

– A testtel való túlzott foglalkozás helyett **tegyük a boldogság forrásává a kielégítő, gondoskodó emberi kapcsolatokat, a szellemi értékeket, a közeli családtagokkal való kapcsolatok rendezését, a megbocsátást.**

Lépjük meg az énközpontúságtól való elmozdulást, az önző céljainkról való lemondást, saját életünk és halálunk tágabb perspektívába helyezését és elfogadását.

Persze azt is látnunk kell, hogy az öregség elfogadása nem egy pillanat alatt történik, hanem az öregedés tudomásul vételének hosszú, többlépcsős, reflexiós folyamatában alakul ki.

Az öregséget elfogadók egészségesen oldják meg a testi-lelki változások nyomán adódó feszültségeket. Nem beletörődnek, hanem úgy fogadják el ezeket, hogy egyúttal nyitottá válnak az öregkor értékeinek és lehetőségeinek felfedezésére is, s ezáltal lehetőséget kapnak a személyiség kiteljesítésére, az élet értelmének megtalálására, valamint önmagukkal, életük társaival és Istennel való kapcsolatuk rendezésére.

Ezzel szemben az öregséget elutasítók vagy az abba beletörődők az öregség veszteségeire, korlátaira és negatívumaira figyelnek. Önértékelésüket továbbra is a már hiányzó sikerre, teljesítményre alapozzák, így a pozitív énkép fenntartásában kudarcot vallanak vagy hamis illúziókba menekülnek.

– Mi a hit, a vallás szerepe a szép öregség elérésében?

–...A hit világa emberi értékekkel, erényekkel van tele. A **hála** képessége például a boldogság kutatói által gyakran emlegetett erény. A hálásság, amely az élet pozitív aspektusai felfedezésének eredménye, olyan pozitív érzelmekkel kapcsolódik össze, mint az elégedettség, boldogság, büszkeség, remény. A hálának azonban spirituális összetevői is vannak, amelyek akkor jelennek meg, amikor az ember tudatosítja magában, hogy nem teljesen kiszolgáltatott a fizikai erőknek, hanem része a transzcendentális kontextusnak is.

Vagy nézzük a **bölcsesség** sajátos erényét: ez olyan képesség és magatartásmód, amely a múlt elfogadását, az élet folyamatának megértését, az élet egészének tágabb perspektívába emelését, a másik ember empátiás megértését, a megbántások megbocsátását, a jelentéktelen dolgokkal való foglalkozás elhagyását és az élet fontos dolgaira való figyelést jelenti.....

– Mi növelheti az időskorú ember jóllétét abban az esetben, ha a körülmények úgy hozzák, hogy elmagányosodik?

– A **közösséghez tartozás** minden életkorban a testi-lelki egészség fontos feltétele. Az idős ember csatlakozhat különféle csoportokhoz: sportkörök, hobbikörök, túrázók, plébániai közösségek, imacsoportok, szabadegyetemek és így tovább. Ha nincs a környezetében ilyen lehetőség, maga is szervezhet baráti összejöveteleket, színházlátogatást, imacsoportot vagy olvasókört.

Megszólíthatja a nála is magányosabbakat, segítve a gyengébbeket. Vállalhat például karitázmunkát, amely számára is közösségi élménnyel jár, amikor önkéntesként részt vesz egy segítő szervezet munkájában.

– S mit tehetnek a fiatalabbak a nagyszüleikért vagy a környezetükben élő idős emberekért?

– Fontos, hogy állítsuk helyre vagy fűzzük szorosabbra az idősekkel való kapcsolatainkat. Gyakran találkozunk velük.

Amikor gondoskodunk egy idősebb rokonról, ezt úgy tegyük, hogy ne helyezzük őt gyermeki státuszba. Adjunk alkalmat neki arra, hogy megtehesse, amit tud, esetleg viszonzhassa a segítséget. Engedjük, hogy tegye, amit szeretne, és amire képes.

Ezáltal megélheti az autonómiáját és az értékességtudatát. Az ápolásra szoruló **idős ember néha azért válik dacossá és ellenszegülővé, mert ez az egyetlen módja maradt az autonómiája megőrzésére.**

Hallgassuk meg az idősek **történeteit**, segítsünk nekik megtalálni a jó emlékeket. Szükség van a negatívumok feldolgozására is, ehhez azonban fontos, hogy a pozitív eseményeket állítsuk előtérbe, mivel ezek fényében és az értékesség tudatában az idős ember sokkal nyitottabbá válik a negatív eseményekben, a szenvedésben és a kudarcokban rejlő értelem és szándék felfedezésére.

Hallgassuk meg az idősek **kérdéseit**, viseljük el **a kételyeiket**, fogadjuk el az érzéseiket, **félelmeiket**, hiszen őszinte kapcsolatokra van szükségük.

Nem segítünk azzal, ha ilyeneket mondunk: „Ugyan már, ne gondolj a halálra, fogsz te még táncolni!” Az efféle mondatainkkal a legégetőbb kérdéseivel hagyjuk őt magára.

Az idős emberek egyik legnagyobb szenvedése az, hogy megkapják az „öregszerpet”, melyben elveszítik az egyéniségüket, és kizárólag a biológiai állapotuk alapján tekintenek rájuk („ő csak egy öreg”). Pedig a lelkük kortalan (fiatal), azt pedig amúgy is nehéz elfogadniuk, hogy a testük már nem az.

A fiatalabbak számára fontos üzenet, hogy biológiai korlátozottságaik ellenére is egyedi személyiségként, egyenrangúként tekintünk az idős emberekre.

Parancs János: A hétköznapi ember

Az élet apró-cseprő dolgai,
a reggeli szellőztetés, a beágyazás,
a mindennapi séta az óvodába,
egyre fontosabbak,
ha itthon vagyok,

egyre nélkülözhetetlenebbek
a megszokott, ismétlődő feladatok,
ezek a lekicsinyelt semmiségek,
amiket büntudat nélkül, jól,
egyértelműen megoldhatok.

Márai Sándor: Ajándék

És mégis, ma is, így is,
örökké mennyit ad az élet!
Csendesen adja, két kézzel,
a reggelt és a délutánt,
az alkonyt és a csillagokat,
a fák füledt illatát,
a folyó zöld hullámát,
egy emberi szempár visszfényét,
a magányt és a lármát!
Mennyit ad, milyen gazdag vagyok,
minden napszakban,
minden pillanatban!
Ajándék ez,
csodálatos ajándék.
A földig hajolok,
úgy köszönöm meg.

Kálnoky László: Számadás

Ha meghalok, majd vallatóra fognak,
hogyan s mint éltem, s végül azt kérdezik:
„Volt-e értelme sok búdnak, bajodnak?
Hajad kihullt, megrogytak térdeid;
csak tengődtél, kallódtál voltaképpen,
vagyon s utód utánad nem maradt,
még csontváza se hozta vissza épen,
s amire oly büszke voltál, agyad
alkotott-e valami maradandót?
Könnyen s hamar felednek a halandók...
Tudatra vágyakoztál, s földi léte
az öntudatlanság ege helyett.
Megérte?” S én szólok: „Igen, megérte,
hisz egy időben élhettem veled!”

NEKED ÍROM

- 1./ Egyszer a falusiak úgy döntöttek, hogy esőért imádkoznak. Másnap összegyűlt az összes ember, de csak egy fiú jött esernyővel. Ez a **HIT**.
- 2./ Amikor a levegőbe dobod a kisbabákat, nevetnek, mert tudják, hogy el fogod kapni őket. Ez a **BIZALOM**.
- 3./ Minden este, mikor ágyba megyünk, semmi biztosítékunk nincs arra, hogy másnap reggel még életben leszünk, de azért beállítjuk a vekkert, hogy felkeltsen bennünket. Ez a **REMÉNY**.
- 4./ Nagy dolgokat tervezünk másnapra, annak ellenére, hogy semmi fogalmunk sincs a jövőről. Ez a **MAGABIZTOSSÁG**.
- 5./ Látjuk, hogy a világ veszélyben van, de azért házasságokat kötünk és gyermekeket vállalunk. Ez a **SZERELEM**.
- 6./ Egy idős férfi pólóján a következő felirat volt: Nem 80 éves vagyok, hanem egy édes 16 éves, 64 évnyi tapasztalattal. Ez a **HOZZÁÁLLÁS**.

És az, hogy én ezt elküldöm, hogy örömet okozzak, azt jelenti, hogy **FONTOS NEKEM MINDAZ, AKINEK ELKÜLDÖM**.

Károlyi Amy: Dal

Ajkunk, kedvünk szárad, tikkad,
langyos-hűvös szénailat
homlokunkba lengedez:
kedvesünknek lelke ez.

Hova szemed odatéved:
vizes partok, puha rétek
hordják laza, szép haját,
fésűje egy fűzfa-ág.

Hegygerinc és szelíd hajlás
idézik a hátát, karját,
lepkeszárny és kék virág
őrzi lenge mosolyát.

Folyóvízben felhő foltja,
vagy tán az ég iker-holdja:
ha megfogod, elevez...
kedvesednek képe ez.

A Hunyadi János, Kapisztrán János és Szilágyi Mihály vezette keresztény sereg 1456. július 22-én világra szóló győzelmet aratott Nándorfehérvár, az „ország kapuja” alatt. A diadalnak óriási szerepe volt abban, hogy a török hetven évig nem vezetett nagyobb hadjáratot Magyarország ellen.

Hunyadi János – néhány héttel a győzelem után – a táborban kitört pestis-járvány áldozata lett. Még ugyanebben az évben elhunyt Kapisztrán János, az itáliai ferences barát is.

A pápa, III. Callixtus még a csata előtt rendelte el, hogy déli harangszó szólítsa imára a híveket Magyarorszáért, szerte a keresztény világban. A pápai bulla kihirdetésének idejére azonban már a győzelem híre is megérkezett az európai városokba. *A déli harangszó összekapcsolása a nándorfehérvári győzelem emlékével végeredményben a történelem nem gyakori önkorrekciói közé tartozik.*

Augusztus 20. - az évszázadok során

Az uralkodása idején I. István még augusztus 15.-ét,

Nagyboldogasszony napját avatta ünneppé, ekkorra

hívta össze Fehérvárra a királyi tanácsot és tartott törvénynapot.

Élete végén a beteg király azon a napon ajánlotta fel az országot Szűz Máriának, s 1038-ban ő maga is azon a napon halt meg.

Az ünnepi dátumot Szent László király tette át augusztus 20.-ra, mert 1083-ban ezen a napon emeltette oltárra VII. Gergely pápa hozzájárulásával államalapító királyunk relikviáit a székesfehérvári Bazilikában, ami szentté avatásával volt egyenértékű.

I. (Nagy) Lajos uralkodásától kezdve egyházi ünnepként élt tovább e nap. István kultusza ugyan bajor és német városokban, valamint Namurben és Monte Cassinóban is elterjedt, de az egyetemes egyház nevében XI. Ince pápa csak 1686-ban, a török fölött aratott győzelem emlékére rendelte el, hogy az egész katolikus világ minden év szeptember 16-án megemlékezzék

Szent István ünnepéről. A következő száz esztendőben így augusztus 20 is kiszorult az egyházi kalendáriumból.

Mária Terézia a magyar rendek kedvében járva 1774-ben országos ünneppé nyilvánította Szent István napját – ismét augusztus 20.-án. Ugyancsak a királynőnek köszönhető, hogy a titokzatos körülmények között eltűnt Szent Jobb 1771-ben visszakerült Raguzából (Dubrovnikból). 1818-tól vált szokássá, hogy díszes körmenettel tiszteleg Magyarország a Szent Jobb előtt.

Az 1848-49-es szabadságharc leverése után a megtorló Habsburg hatalom 1860-ig nem engedélyezte a magyar nemzeti ünnepeket. A Kiegyezés után viszont a dualista monarchia egyik államának alapító királya kitüntetett helyet kapott. Ferenc József Szent István napján 1891-ben munkaszünetet rendelt el.

Az Osztrák-Magyar Monarchia széthullása után a területében és népességében is jelentősen megfogyatkozott Magyarországon Szent István a magyar királyság és a nemzeti egység jelképe lett. Az ünnep új eleme a tisztavatás volt, amit a Monarchiában az uralkodó születésnapján tartottak. Szintén az államiságot szimbolizálta a budapesti Szabadság téren 1928-ban felavatott ereklyés országzászló, amely a megemlékezések központi helyszínévé vált. A tűzijáték 1927-től vált menetrendszerűvé. Mindemellert fontos szerep jutott a szórakozásnak: dalnokverseny, tárogatókoncert, táncmulatság, légi bemutató, sportesemény, virágkorzó, cirkusz, ökörsütés.

A második világháború után újjászerveződő politikai erők többsége számára Szent István ünnepe a feudális maradványokat konzerváló társadalmi szerkezetet és a klerikalizmust jelentette. 1945-ben még nem törölték Szent István ünnepét, erre csak 1947-ben került sor. Mivel az aratást befejező ünnepségek egy 1901-es „szociális hangvételő” miniszteri felhívásnak köszönhetően elterjedtek - elsősorban a nagybirtokokon, ahol nagyszámú cselédséget foglalkoztattak-, így augusztus 20-án az új kenyérre és az aratásra helyeződött a hangsúly.

Néhány év múlva megint változott az ünnep tartalma. 1949-től 40 éven keresztül augusztus huszadikán a Magyar Népköztársaság Alkotmányát ünnepeltük az elmaradhatatlan nemzeti színű szalaggal átkötött kenyérrel.

Szent Istvánról évtizedeken keresztül nem lehetett nyilvánosan hallani, mégis 1989-ben szinte varázsütésre újjáéledtek a régi hagyományok: katolikusok és érdeklődők ezrei vettek részt a Szent Jobb-körmeneten. 1991-ben a demokratikusan választott Magyar Országgyűlés augusztus huszadikát Szent István napjaként hivatalos állami ünnepnek nyilvánította.

Horváth Piroska: Jövendő

Zizzen a létünk aranykalászon,
 érik a hitünk búzaszemekben -
 mézízű remény fonott kalácson,
 bíborszín nedű - fut az erekben.

Vágyaink kelyhén harmatcsepp csillan,
 örömszárnyakon pillangó reppen -
 boldogság repít - felhőkig illan.
 Gyöngyözik álmunk egy esőcseppben.

Széles Kinga: Augusztus

Boldogasszony hava,
 Magzata tengernyi.
 Adott szavát soha,
 De kenyerét megszegi...

Reményik Sándor: Mindennapi kenyér

Amit én álmodom
 Nem fényűzés, nem fűszer,
 csemege,
 Amit én álmodom:
 Egy nép szájában betevő falat.
 Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
 Lelki kenyér az éhező szíveknek,
 Asztaláldás mindenki asztalán.

Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
 Nem cifraság a szűrőn,
 Nem sujtás a magyarkán,
 Nem hívságos ünnepi lobogó,
 Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
 Nem pompázom, de szükséges
 vagyok.

Kenyér vagyok, mindennapi kenyér,
 Ha tollat fogok: kenyeret szelek.
 Kellek, tudom. Kellek nap-nap után,
 Kellek, tudom. De nem vagyok hiú,
 Lehet magára hiú a kenyér?
 Csak boldog lehet, hogy megérte ezt.
 Kellek: ezt megérteni egyszerű,
 És – nincs tovább.

Az álmom néha kemény, keserű,
 Kérges, barna, mint sokszor a
 kenyér,
 De benne van az újrakezdés magja,
 De benne van a harchoz új erő, –
 De benne van az élet.

Jules Supervielle: Imádság az ismeretlenhez

Lám, azon kapom magamat, hogy hozzád intézem szavam, én, Istenem, aki azt sem tudom még, hogy vagy-e, és suttogó templomaid nyelvét nem értem, nézem az oltárokat, házad boltíveit, mint aki egyszerűn: "Íme fa – mondja - íme kő, ezek itt román oszlopok, annak a szentnek hiányzik az orra, s idebent is , mint odakint , csupa emberi nyomorúság. " Mise alatt lesütöm a szemem, de letérdelni nem tudok. Mintha hagynám, hogy a vihar elhúzzon a fejem fölött, s hogy másra ne gondoljak, meg nem állom.

Bár úgy töltöttem volna életem, hogy mindig másra gondolok, de ez a más, ez is én vagyok, talán ez az igazi lényem. Ide menekülök, s itt vagy talán Te is, mindig e vonzó messzeségben vágytam élni, a jelen pillanat ajándék s hasznomra fordítani sose tudtam, nyitját nem ismerem, forgatom erre-arra, bonyolult szerkezetét járásra bírnom sose sikerült.

Nem hiszek benned, Istenem, mégis szeretnék beszélni veled; a csillagokkal is beszéltem, pedig tudom, hogy élettelenek, s a legszerényebb állatokkal is, pedig tudtam, hogy nem felelnek, s a fákkal is, bár ha nem járna szél némák volnának, mint a sír. Magammal is beszéltem, pedig nem tudom biztosan, hogy vagyok-e. Nem tudom, hogy meghallod-e imánkat, a miénket, emberekét, és hogy szívesen hallod-e, ha hallod; hogy van-e, mint nekünk, szíved, mely mindig retteg, mindig résen áll, s van-e éber füled a különféle híreket figyelni. Nem tudom, szeretsz-e ide lenézni, mégis szeretném eszedbe idézni ezt a bolygót, a Földet, virágaival, kavicsaival, kertjeivel, házaival. Mind a többiekkel s velünk, akik tudjuk, hogy szenvedünk. Szeretnék késedelem nélkül szólni hozzád alázatos emberi szavaimmal, mert most mindegyikünk meg kell, hogy kísértse a teljes lehetlent, még ha egyéb se vagy, tízezer év előtti fuvalom csak, sodró kezdősebesség, vagy vagy maradandó szomorúság, mely a szférákat dallamukra máig forgatja még.

Szeretném, orca nélkül létező és talán reménytelen Istenem, figyelmed, annyi kóbor ég között, az emberekre vonni, kiknek nincs már nyugalmuk e planétán. Figyelj rám, sürgős a dolog, elcsüggednek lassan mindannyian, s a vének közt az ifjakat már nem ismerni meg maholnap. Minden reggel azt kérdezik szorongva, nem az öldöklés kezdetére keltek-e, a vérnek, a kínnak, a könnynek furcsa osztogatóit készítik mindenütt, azt kérdezik, nem rejtenek-e már fegyvereket a búzatáblák. Elmúltott volna az az idő, mikor még törődtél az emberekkel, más világokba hívnak talán, tanácskozáásra orvost, ki azt se tudja, hova kapjon, s betegei sorra kihalnak?

Figyelj rám, egy ember vagyok a többi sok közt, testünkben jól érzi magát a lélek, nem akar megszökni belőle valami bombarobbanásban, szelíd cirógatás, titkos hízelkedés nekünk ő. Engedd még úgy lélegzenünk, hogy ne kelljen új mérgeken tűnődnünk, engedd úgy néznünk a gyermekeinket, hogy ne gondoljunk folyton a halálra. A mi szívünk nem a csatáké és nem a

tábornokoké. Hadd kóboroljunk erre-arra, mint kolompszavával a nyáj, és nyomában a tej szaga a kövér fű szagával elvegyül. Ó ha vagy, Istenem, tekints le ránk, pihenj meg köztünk, jöjj, a Föld olyan szép fáival, folyóival, tavaival, hogy azt hinné az ember, hogy egy kicsit sajnálsz is. Uram, ne engedd el füled mellett továbbra is szavunkat, s ne haragudj reám, amiért így tegeződöm veled s ily kurtán-furcsán egyszerűen beszélek, de semmiben sem hinnék kevésbé, mint egy olyan Istenben, aki zsarnok; s jobban ki tudod fejezni magad villámodnál a hajlékony füvekkel, patakok tárt szemével s a kisgyerekek játékaival, amitől bizvást téged vallanak még a tengerek és a hegláncok is.

Nem haragudhatsz meg rám, mert ami a szívemen, az a számon, és el-tűnődöm, ahogy telik tőlem, az emberen és létén, oly nyíltan, mint amilyen nyílt a Föld s a forgó évszakok (s Te magad is talán, bár leckéid nem ismerem). Vannak mentségeim, tűrd el gyarló fondorkodásaim, olyan sok minden készül alattomban ellenünk, bármit tegyünk is, egyre rettegünk, hogy így lepnek meg, készületlenül, mint a bikát: mi történik, nem érti, a vágóhídra vezetik, nem tudja, hova baktat, s épp mielőtt a halálos csapás a homlokára sújt, éhét bőgi szegény, konokul legelni szeretne, de mi történt velük ma reggel, hogy vértől lucskos kötényeikben mind vele akarnak törődni? *(Rónay György fordítása)*

000

Baka István: Csak a szavak

Csak a szavak már nem maradt más
csak a szavak csak a szavak
a tó szavában úszom én hol
a hínár mondata tapad

testemre és a mélybe húzna
de hát az is csak szó a mély
nevezz meg és a név a szó majd
kiszabadulva partot ér

csak a szavak már nem maradt más
nem táplál a kenyér s a bor
lélek vagyok ki test-koloncát
hurcolva folyton megbotol

a semmi és a lét közötti
kűszöbben bár ez a kűszöb
szó maga is csak és riadtan
tévelygek a szavak között

jó volna lenni még talán de
mit is tegyek ha nem lehet
a szótáradba írj be s néha
lapozz föl engem és leszek

De jó, hogy ez BIZTOSAN NEM IGAZ!!

Élt egy városban két ember, akiket ugyanúgy, Szekeres Bélának hívtak, de az egyik pap volt, a másik pedig taxis. A sors úgy hozta, hogy egy napon haltak meg.

Feljutnak a mennyországba, a kapuban Szent Péter várja őket.

- Hogy hívnak? - kérdezi Szt. Péter az elsőt.

- Szekeres Béla.

- Te vagy a pap?

- Nem, a taxisofőr.

Szt. Péter megnézi a névsorát és így szól:

- Jól van, elnyerted a paradicsomot. Tiéd ez az aranszálakkal szőtt tunika és ez a rubintberakásos aranybot. Beléphetsz.

- Köszönöm, köszönöm... - mondja a taxis.

Közben sorra kerül a másik Béla, aki végignézte honfitársa belépését.

- Hogy hívnak?

- Szekeres Béla.

- Te vagy a pap?

- Igen.

- Nagyon jó, fiam. Elnyerted a paradicsomot. Tiéd ez a poliészterköpeny és ez a műanyag bot.

Mire a pap:

- Bocsánat, nem dicsekvésképpen mondom, de... itt valami tévedés lesz.

- Nincs tévedés, elnyerted a paradicsomot, tiéd a poliészter...

- Nem, az nem lehet! Ismerem a másik urat, taxisofőr volt, egy városban éltünk. Borzalmas egy taxis volt! Felhajtott a járdákra, mindennap ütközött, egyszer egy háznak is nekiment. Én pedig életemből 50 évig minden vasárnap prédikáltam a templomban. Hogy lehet az, hogy neki aranszálás tunika és aranybot jut, nekem pedig ez? Itt valami tévedés történt!

- Nem, nincs itt semmi tévedés - mondja Szt. Péter. - A helyzet az, hogy a mennyországot is elérte a globalizáció a maga értékrendjével. Már nem úgy értékelünk, mint azelőtt.

- Hogyan? Nem értem...

- Ma már célok és eredmények alapján ítélünk. Nézd, elmagyarázom a te esetedet, és rögtön megérted. Az utóbbi ötven évben valahányszor prédikáltál, az emberek aludtak. De valahányszor a taxis vezetett, az emberek imádkoztak és eszükbe jutott Isten. Vagyis ki adta el jobban a szolgáltatásainkat???? Bennünket az eredmények érdekelnek, fiam...

Az É - RED - MÉ - NYEK!!!

Berényi Mihály: Csuk...kaland

Ez a mienk nagyobb szenvedély, mint a szerelem. Májusban könnyedén elhagyjuk érte a kedvesünket, az erdőben nem szedünk neki gyöngyvirágot, inkább gilisztát ásunk, aztán visszük a partra. Ősszel viszont – didergető, nyirkos hajnalokon – vacogva bújunk ki a hitvesi ágyból, mert onnan is előcsal a vágy a pecabot iránt.

Valahogy így jártam én is az egyik zebegényi októberben. Az esti lefekvés után a másnapi pecázást tervezgetve aludtam el. Éjjel riadtan dugtam ki a fejem a takaró alól: Fényes reggel van, elaludtam a pirkadatot! Nehezen fogtam fel, hogy csak a hold fényes fele járhatja velem a bolondját. Ezután már bóbiskolni sem mertem.

– Nekem reggel randevúm van az ördöggel! – folyton ez járt az eszemben. Nem is vele, egyenesen a Hétördöggel! Ugyanis így neveztem el azt a rablóhalat, amely eddig rendre túljárt az eszemen. Kikászálódttam az ágyból, belebújtam a halomnyi téli ruhába, simogató pillantást vettem nejem félárva ágyikója felé, aztán friss vizet a csalihalaknak, indulás! Csak tíz perc, és ott leszek az ördögfajzat lakhelyénél.

Kétszer már "kontaktusban" voltunk. Az elsőnél süllőre mentem. Öreg, 35-ös főzsinórból vágtam előkét. Ebből is látszik, hogy még sohasem fogtam rendes rablóhalat. Akkor sem reméltem, mégis kapásom volt. Berántottam szépen, mire a koma a túlsó végen kétszer és durván tette ugyanezt. Amikor az előke szakadt csonkját megláttam, már tudtam, hogy nem akárkivel van dolgom. Irány a város, erős fémelőkéért! Nagy lelkesedésemben hármát is vettem.

Másnap reggel önbizalommal telve érkeztem meg a szokásos helyszínre. Kellemesen bizsergetett a remélt győzelem. Kopoltyús játszótársam – szokása szerint – akkor is pontosan 7-kor érkezett. Szinte köszönésképpen alaposan meghúzta a zsinórt.

– Ezt rágd el, ha tudod! – morogtam magamban, és most már én is keményen vágtam be. Hát megtette! A forrasztásnál gyönyörűen szétnyílt az előke, öt másodperc alatt elment a második horgom is. A Hétördög akkor már több száz forinttal tartozott.

E két találkozásunk után egy héttel – hát normális az ilyen ember? – hajnali kettőkor értem le a partra. A második fémelőkét hagytam a csudába, inkább vadonatúj ötvenes zsinórra kötöttem fel a háromágú horgot. Reggelig volt időm bőven, de addig is valamilyen méretes süllőt akartam fogni, hát jó messzire hajítottam be a csalit. Aztán beálltam az öreg fűzfa ágai alá, hogy valamennyire rejtve legyek.

Mi tagadás, kissé féltem az éjszaka ismeretlen hangjaitól. A hold hamarosan eltűnt, ködbe burkolódzott minden. Fent a magasban vadlibák gágogtak. Irigykedve hallgattam távolodó társalgásukat. Ők ilyenkor is tudják, merre van a merre, én meg az orrom hegyéről is csak sejtettem, hogy valahol itt kell lennie előttem. A Szent Mihály-hegy irányából szarvasbika

nyögdecselő bögése talált rá a füleimre. Éppen magam elé képzeltem erdeink királyát, amikor – talán két méterre tőlem – hatalmas gejzír tört fel a vízből. Rémületemben akkorát ugortam, hogy majdnem utolértem az iménti vadlibákat.

– Én bolond! A Duna közepén keresem a zsákmányt, ez a hatalmas micsoda meg itt fröcsköli rám a vacak, hideg vizet.

Visszatekertem vagy 10–15 méter zsinórt, és abban reménykedtem, hogy a fogas észreveszi. Végére ő ilyenkor is lát, neki oldalvonala is van.

Én, az ember, hiába álltam két lábon, egyenes gerinccel, hiába tudtam cifra indulatszavakat, ügyetlennek és tehetetlennek éreztem magam az őszi Duna sötét partján. Itt a buta vadliba is okosabb nálam! Hát van még hely számomra a városon kívül? Túl a falu határán, ahová nem ér el a közvilágítás, a természet csökevényes tagja vagyok?

Nem sokáig kellett várnom a válaszra: óriási dübörgés közepette, a földet megremegtetve, mozdony formájában érkezett meg. Már nem hallottam a mederből kifutó hullámocskák finom nesztét a parti kavicsokon, sem a süllőtől megkergetett szívem dobogását. Csak ezt az áramot zabáló vasszörnyeteget. Eszelősen száguldott a hegyoldalba vágott pályáján. Borzalommal töltött el, hogy az ember ilyen durván is tud helyet foglalni magának a természetben.

Hosszú percek múltak el, mire a dömösi hegyek között elveszett a mozdony visszhangja, és begyógyult a seb az éjszaka csöndjén. Hátam mögött fény kezdett derengeni, a túlparton kirajzolódott az égen a Prédikálószerk körvonala. Kibújtam a fűzfa alól. A világossággal együtt megjött a bátorságom.

Arra gondoltam, hogy a süllőm – a mozdonytól és a fénytől megrettenve – már valahol a mélyben lapul. Új csalit tettem föl, majd jó 20 méterre vettem be. Kinyitottam a racsnit és a botom mellé álltam, mint a gólya. Hol az egyik lábamra neheztem, hol a másikra. Ahogy múlt az idő, egyre jobban sajnáltam, hogy nem vagyok százlábú. Már négy órát ácsorogtam – álmosan, éhesen. Megér ennyit az a Hétördög?

– Hát persze! Főleg, ha megint eljön! – motyogtam félhangosan.

Közben elmúlt 7 óra. A süllők ilyenkor már teli hassal emésztenek valahol a mélyben. Már csak a nappali váltótársaikban, a csukákban reménykedhettem. Nézegetni kezdtem a megunhatatlanul szép tájat. Lassacskán elfelejtettem, hogy tulajdonképpen miért is éppen itt báméskodom, és miért nem a Borostyánkőről, hiszen onnan fentről még szebb minden.

A racsni pecke hozott vissza a partra. Valami a horogra akadt. Ösztönösen kaptam fel a botot. Jó nagy súly nehezedett rá. Csak az volt furcsa, hogy gyanúsan egyenletesen húzott, engedte magát kivezetni a sekély vízbe. Ott aztán megfeneklett. Megtanultam: így kap a vízzel telt műanyag zsák. Júniusban az összedrótózott, virágzó jázminbokor "rabolt rá" a kishalamra. Bár tudnám, hogy minek az olyannak vízparti telek, aki minden

hétvégen csak fűvet vágni jár ide, aztán az elvirágzott muskátlival felékesítve beledobja a szerencsétlen, amúgy is meggyötört Dunába!

Maradt még egy szűk órák a menetrendszerű hajóig. A fölkapart víz sokára tisztul fel, ezért a szárnyas vízi jármű nekem a reggeli horgászat végét szokta jelenteni. Ma is pontosan kanyarodott ki a zebegényi kikötő irányából. Mindössze öt percem volt hátra. Afféle "megette a fene!" hangulatban néztem, miként tajtékoznak a parti köveken a közalgó hullámok, amikor az orsó rövidet berregett. Mit tehettem, berántottam, hiszen ha a hordaléktól, kosztól meg akarom óvni a zsinórt, úgy is ki kell vennem.

Ekkor történt a csoda! A sok fenekezésben elnyűtt, itt-ott bolyhosodó madzag életre kelt, méghozzá mind a két végén egyszerre. A kívülálló szerint a botos végét én rángattam, holott valójában engem ráncigált a másik végén levő, eddig soha nem érzett erő. A fék szépen működött, de mindössze 30 méter rozoga zsinór tekeredett az orsódobon. Nincs más hátra, ha rövid a madzag, meg kell toldani néhány lépéssel. A part itt 20 méteres szakaszon kavicsos, végeit fűzfák határolják. Ezen szaladgáltam föl és alá, magam elé tartva a jó öreg Germina-botomat, a kopott, berágott fémgűrűvel együtt. A reggeli gyalogosok azt hitték, hogy a szerencsétlen pecás a hideg miatt rohangál.

Fáztam a fenét! Inkább izzadtam. A szívem a torkomban dobogott, vagy talán a fülemben.

A nagy földindulásban jólesett a megállás. Ugyanis a koma elfáradt és leült az egyik víz alatti szikla túlsó oldalán. Az is meglehet, hogy – látva a vergődésemet – a nevetéstől nem tudott tovább úszni. Tény, hogy a zsinór másik vége meg sem moccan, hiába huzigáltam a nálam levőt. Végül mégis nekiindult, de nem ám akárhogyan! Mint a tenger alól kilőtt rakéta, úgy törte át a hal a felszínt.

A reggeli nap első sugaraiban, a szétfröcskölt vízcseppek között ott csillogott és rázta a fejét a levegőben a csukának álcázott *Hétördög!*

A látványtól megmerevedve, szinte belegyökereztem a vízbe. Csupán a gumicsizmámtól, pontosabban a remegő térdeimtől induló hullámok jelezték, hogy még élek. Hirtelen felötlött bennem, hogy ha eldobom a botot, talán tizenkét hónappal tovább kapom a nyugdíjat. *Egy évet egy ilyen emlékért?* Inkább az emléket választottam, de könnyelműen megfogadtam, hogy többé nem fogok rablóhalakra vadászni.

A csuka megérezte, hogy gyengülök, mert megint a kedvenc sziklája felé száguldott. Közben úgyszólván az összes zsinórt lehúzta, ezért kénytelen voltam utána loholni. Az orsó karját eszeveszetten tekertem, és sikerült is némi zsinórt visszaszereznem. A kitörését valahogy megfékeztem, olyannyira, hogy a hal meg is fordult. Rohanás vissza!

Így fárasztottuk egymást végtelenül hosszúnak tűnő ideig. Amikor váratlanul közeledni kezdett hozzám, én már "szákolható" állapotban voltam. Elcsigázva, két méterről mustrálgattuk egymást. Nem hiszem, hogy

kölcsönös volt a tetszésünk. Reszkető kézzel nyúltam a merítőszákért, és a farka felől valahogy ráhúztam, nagyjából a "hónaljáig".

A baj akkor történt, amikor ki akartam emelni a vízből. A nyavalya sem gondolt arra, hogy a Hétördöggel másként illik bánni, mint például a félkilós domolykóval. Ahogy megemeltem a szákot, a nagy tehertől hirtelen kiszaladt a sok kis vizes kavics a csizmám alól, és én hanyatt vágódtam. Csak most, utólag borzadok meg: ki írná meg szomorú történetemet, ha mögöttem, a talpamtól 173 cm-re is lett volna szikla?

Küzdelmünk során először a csuka az én mozgásommal ellentétes irányt választott: szinte kirepült a merítőszákból, föl a magasba, mint egy műugró repülőhal. Eközben én ott hevertem a sekély vízben – úgy tűnt, hogy legyőzöttem. Mire ő talajt ért, én is eszmélni kezdtem, de mintha ólomból lettem volna, oly lassúnak éreztem a mozdulataimat.

A szákot másodszorra úgy borítottam rá, ahogy a lepkéket szokás elkapni. Közös mutatóványunk ezzel véget ért. Biztos, ami biztos, az ötvenes damillal felkantároztam – a szakemberek bizonyára nem annak neveznék az általam előállított zsinórgubancot –, és úgy dugtam be a tartószákba.

A sok elakadásba belerokkant botomat – zsinórral együtt – ott nyomban leszázalékoltam, és átadtam nekik az elismerésemet.

A nagy birkózásban teljesen elfelejtkeztem a világ többi részéről. Óvatosan oldalra sunyítva lestem, hányan látták dicsőséges bukásomat. Először az alufóliával letakart palacsintasütőt ismertem fel a környezetből, majd a mögötte közeledő Bodorkámat. Ő a legcsodálatosabb horgászfeleség! Megadóan pucolja délben, este a keszegeimet, és ha nem érek haza időben, hát kihozza a helyszínre a reggelire szánt tükörtojásokat meg – a hidegre való tekintettel – a rumos teát. Ami a nevét illeti, nincs köze a *Rutilus rutilus*hoz, csak legénybolondító hajbodrai miatt becézem így.

Közeledtére gyorsan összeszedtem magam. Jobb lábamat feltettem egy kőre, kezeimet meg a csípőmre és kidüllesztettem a mellemet, ahogyan az oroszánvadászok szokták. Nejem nyomban észrevette az idétlen pózt, a köveken bukdácsolva messziről kérdezte:

– Na, mi van? Mi van?

Nekem az járt az eszemben, hogy hej, ha kicsit hamarabb érkezel, micsoda kalandban lett volna részed! De még nem tudtam beszélni, csak ennyit sikerült elcsukló hangon kinyögnöm:

– Csup...kaland!

V I C C O L D A L

Ma láttam egy nőt, aki a macskájához beszélt, szegény tényleg azt hitte, az érti. El is meséltem itthon a kutyámnak, dőlünk a nevetéstől.

Aki rendszeresen iszik pálinkát, mindenre vissza tud emlékezni, akár megtörtént, akár nem.

Srác bemegy a Media Marktba:

- Elektromos sütők van?
- Te Béla, gyere már, itt van egy ember, aki elektromos sütőket keres...

- Kenyérpirítójuk van?
- Braun vagy Moulinex gyártmányú érdeklí?
- Mi a különbség köztük?
- Az egyiket a németek, a másikat a franciák gyártatják a kínaiakkal.

- Zsiga, hol van az a nagy üveg pálinka?
- Sebet fertőtlenítettem vele.
- 2 literrel? Milyen sebet?
- Lelki sebet.

Könyvtárban:

- Hol találom a Tökéletes férfi c. könyvet?
- Hátul, a mesekönyveknél keresse.

Amikor megyek a boltba rumért, mindig veszek 1 kg lisztet is, hogy azt higgyék, sütök. Nem kell valakinek 80 kg liszt?

Nyuszika felhívja a hentest:

- Malacfüle van?
- Igen.
- És marhanyelve?
- Az is.
- És csirkelába?
- Az is.
- Hallja-e, nagyon ronda lehet.

Képzeld az éjjel megállt az órád. Reggel kimentem, kurjantottam egyet, mindjárt megtudtam, hajnali hány óra van, ki vagyok és hova menjek.

- Képzeld, az éjjel felhívott valaki, hogy nem tud aludni a kutyám ugatásától.
- De hisz nincs is kutyád!
- Hát ez az, ma éjjel majd felhívom és megmondom neki.

Tegnap elment a facebookom, ezért a járókelőknek mondtam el, mit eszem, mit iszom, hová mentem...

Már hárman követnek: két rendőr meg egy pszichiáter.

A feleség éjszaka arra ébred, hogy a férje álmatlanul üldögél az ágy szélén.

- Mi van veled, miért nem alszol? -kérdi álmosan.
- Tudod, a múltkor kölcsönkértem a szomszédától 100.000 forintot, amit holnap kellene megadnom, de nincs egy vasam se. Olyan ideges vagyok, hogy le sem bírom hunyni a szemem.

A feleség szép komótosan felkel, odamegy az ablakhoz, kinyitja, majd néhányszor hangosan átkiabál a szomszédba:

- Sanyi, Sanyi!

A szomszéd házban felkapcsolódik a villany, kinyílik az ablak, és Sanyi, a szomszéd visszakiabál:

- Mi van már? Hajnali 3-kor mi a fenét akartok?
- A férjem tartozik neked 100.000 forinttal, tudod-e?
- Persze!
- Nincs neki egy fillérje sem, nem fogja holnap megadni a pénzt! - kiáltja a feleség, azzal becsukja az ablakot és visszafekszik az ágyba.
- Ez meg mire volt jó? - kérdi a férj kétségbeesetten.
- Gyere aludj, Sanyi meg hadd virrasszon helyetted...

Megy Zsiga gyónni, s látja, hogy a pap letette óráját a gyóntatószékre. Zsiga letérdel, és bal kezét ráteszi az órára.

- Mi a vétked?
- Lopok, atyám...
- Mondd úgy: loptam!

A cigány zsebre teszi az órát. - Loptam - feleli.

- Mit, gyermekem?
- Egy órát.
- Visszaadtad-e a gazdájának?
- Én magának adom, atyám.
- Ej, fiam, ne nekem add, hanem a gazdájának!
- Próbáltam, de nem kellett neki.
- Hát akkor tartsd meg, fiam...

A férj várja a feleségét a kozmetikus előtt. Az asszony kilép az ajtón, a férje ránéz, majd megszólal:- Hát... legalább megpróbáltad...

